

Chlamydogobius eremius - Ausztrál sivatagi géb

ELSŐ LEÍRÓJA:	Zietz, 1896
CSALÁD:	gobiidae
MÉRET:	5-6,5 cm
C°:	10-35
pH°:	7-8
Nk°:	9-19
HELYIGÉNY:	50 liter
VISELKEDÉS:	kissé agresszív, revírvédő
TÁPLÁLÉK:	mindenevő
TARTÓZKODIK?	alsószint
ÉLETTARTAM:	1-1,5 év
TERM.VÉD.:	nem értékelt

Chlamydogobius eremius
Ausztrál sivatagi géb
(Zietz, 1896)

TOVÁBBI KÉPEK:

TÉRKÉP (MAP); ELTERJEDÉSI TERÜLETE:

Chlamydogobius eremius – Ausztrál sivatagi géb elterjedési területe (Map)

Dél-Ausztrália, az Eyre-tó környékén található vizek lakója. Ez a tó tulajdonképpen Ausztrália legmélyebben fekvő medencéje (és egyben legmélyebb pontja is), elég nagy területen helyezkedik el Ausztrália déli és nyugati részén. Az év nagy részében a klíma sivatagi, vízzel csak időszakosan - csak nagy árvizek esetén telik meg, és ilyenkor is sós a vize. Év közben állandó vízi élőhelyek artézi kutakban és mélyebb lyukakban maradnak fenn, így az ausztrál sivatagi géb is ezekben él.

KÜLALAK ÉS JELLEGZETESSÉGEK LEÍRÁSA:

Testük alapszíne általában szürkés-barna, kivéve domináns hímeknek, ők sokkal színesebbek és inkább aransárga az alapszínük, úszóikon kék sávok figyelhetők meg - több árnyalatban -, az úszószegélyeik fehérek fekete alapon, kivéve egyes hímek háti jelzőúszóját, melyen citromsárga folt figyelhető meg. Hasoldalukat fekete és fehér sávok díszítik. A nőstények úszói általában áttetszőek különböző árnyalatú világosbarnás tónussal. Nem túl jó úszó, mert nincs úszóhólyagja.

A hímek állkapcsa jóval erőteljesebb a nőstényekénél. A hímek stressz esetén (új akváriumba költözés, vagy más hímek terrorja) időlegesen elveszthetik pompázatos színeiket. Ilyenkor a biztos megkülönböztetés kulcsa az ivarszervek (urogenitális papillák) szemügyre vétele, a hímeké hosszabb és vékonyabb.

TARTÁSA ÉS TENYÉSZTÉSE:

Halunk revier-védő viselkedésű és ezért csak egyfajtás tartásra ajánlható. Általában otthonától minden betolakodót megpróbál elkergetni, de azért nem túl messzire. A hímek természetesen egymással is harcban állnak, a legyőzöttek értelemszerűen csak a legrosszabb helyeket birtokolhatják, a "főnök" által kijelölt képzeletbeli határvonalat büntetlenül nem léphetik át. Szaporodás idején akár végezhetnek is egymással. Ezeket a belharcokat úgy kerülhetjük el, ha egy akváriumban csak egy párt helyezünk el. Ha mégis társasakváriumban szeretnénk tartani csak robosztusabb halakkal párosítsuk és kevés fajtárral.

Természetes élőhelyén általában a talaj homokos és sziklával, kövekkel tagolt, a meder és a part széle is növényzettel borított. Itt rengeteg búvóhely kínálkozik számára, ezeket a körülményeket próbáljuk meg tartóakváriumában is biztosítani. Búvóhelynek jól beválnak az sziklák, ágak és gyökerek, valamint a különféle alakú PVC-csövek is. Kedveli a tompított megvilágítást, félárnyékot. A víz paramétereivel szemben rendkívül érzéketlen, egyes kísérletek és megfigyelések bizonyították, hogy széles hőmérsékleti tartományt (5-41 °C !), magas sótartalmat (0-60 ppt), és szélsőséges pH-t (6,8-11,0 !!) és nagyon alacsony oldott oxigén szintet is képes elviselni.

Táplálása nem okoz semmiféle gondot, mert mindenféle élő- és fagyasztott élelmet elfogad, de a jó minőségű száraztápot is elfogyasztja. Bélrendszere hosszúsága alapján a természetben leginkább növényevő, ezért akváriumi tartásakor is nagyon fontos, hogy változatos növényi táplálékokhoz is hozzájuthasson.

Eredeti élőhelyén a legcsapadékosabb időszakban szaporodik, de akváriumban egész évben számíthatunk ikrázásra. A hím jelzőúszója mozgásával próbálja beédesgetni odújába a nőstényt, és ha a csábítás eredményes, a nőstény beúszik a hím üregébe az egyik oldalon, majd elhelyezi az ikrákat a tetőn és a másik kijáraton távozik. A nőstény méretéhez képest viszonylag nagyszámú (50-250) félmilliméteres ikra lerakására képes. Az ikrákat a hím erősen őrzi, a nőstényt ívás után jobb is eltávolítani a közeléből. Az ikrák kikelésének ideje a víz hőmérsékletétől függ, 10-től 17 napig tarthat. A kikelés után a hímeket vegyük ki az akváriumból, mert megeheti a lárvákat. Az újonnan kikelt ivadékok körülbelül 5 mm hosszúak, és elég nagyok ahhoz, hogy a frissen kikelt Artemiát gond nélkül meg tudják enni.

EGYÉB ELNEVEZÉSEK:

syn: *Gobius eremius*.

Eng: Australian Desert Goby, Desert Goby.

Egyéb köznevei: Ørkenkutling, Desert goby, Aavikkotokko, Wüstengrundel.

KATEGÓRIÁK:

[Akváriumi halak](#), [Egyéb édesvízi halak](#)

KULCSSZAVAK:

[1896](#), [Egyéb ikrarakó halak](#), [Gobiidae](#), [Ausztrál sivatagi géb](#), [Chlamydogobius eremius](#), [Akváriumi halak](#), [akvarisztika](#), [Zietz](#)

JELLEMZŐK:

[átlátszó vízi](#), [normál \(6.5-7.5 pH\)](#), [közepesen keményvízi 10-15°Nk](#), [bújós](#), [alsó szint](#), [közepesméretű akvárium 50-100 literig](#), [Ausztrália](#), [kissé agresszív viselkedés](#), [közepesen áramló vízi](#), [lágyvízi \(5-10 Nk°\)](#), [lassan mozgó vízi](#), [hidegvízű élőhelyek \(5-20°C\)](#), [mindenevő](#), [nagyon melegigényes 30°C felett](#), [átlagos növényzetigényű](#), [keményvízi 15-20°Nk](#), [Dél-Ausztrália](#), [lassú mozgású](#), [közepes méretű 5-10 cm](#), [állóvízi](#), [féllúgos \(7.5-8 pH\)](#), [közepes hőigényű 20-25°C](#), [rövid életű 1-3 év](#), [hőigényes \(25-30 °C\)](#).

FELHASZNÁLT IRODALOM, FORRÁSOK:

Írta: Honffy Gábor

Katalógusba került: 2013-09-12 09:01:18

Legutolsó frissítés: 2014-06-11 09:20:06

Katalógus ID: 4519

Oldal linkje: <https://akvaristalexikon.hu/akvariumi-halak/egyeb-edesvizi-halak/chlamydogobius-eremius.html>

© Akvarista Lexikon - Minden jog fenntartva